

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγώ τα τακτοποίησα όλα!	11
Οι βιντεοκασέτες και το βαζάκι με το γλυκό ...	38
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ	
Μου 'ρχεται να σκάσω!	53
Το κορίτσι, το κουβαδάκι, ο Τρύφωνας και... ο Μάριος!	72
Το νερό και το χώμα	81
Και του το 'δειξα!	87
Το αληθινό παραμύθι του Μάριου... ..	96
Η ποντικοουρά, το σουρωτήρι και το σφουγγαρόπανο!	105
Η θυσία του Τρύφωνα!	118
«Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ» της πρώτης	131
Σουτζουνκάκια με κλειδαρόζουμο και... Τρύφωνας!	147
Εκεί φου μένουν τα φουλιά... ..	163
Επίλογος	173

Εγώ τα τακτοποιήσα όλα!

— ΠΑΛΙΟΠΟΥΛΟ! Τι ακαταστασία είν' αυτή; Πόσες φορές θα σ' το πω πως πρέπει να είσαι τακτικός και να μαζεύεις τα πράγματά σου; Ορίστε: Τσόφλια απ' το αυγό που έφαγες σκορπισμένα στο πάτωμα! Η εφημερίδα μου μέσα στον νεροχύτη! Χριστέ και Παναγιά! Θα τρελαθώ! Μα είσαι στα καλά σου; Η παντόφλα μου μέσα στο ψυγείο;

— Κουκί, ξύπνα! Η κυρία Καλλιόπη μαλώνει τον Τρύφωνα!

Ανακάθομαι στο κρεβάτι μου μ' ένα χασμουρητό, ενώ ακούω την κυρία Καλλιόπη, που συνεχίζει:

— Έλα δω! Πού πας; Πρώτα θα συγγυρίσεις όλες τις ακαταστασίες, γιατί θα σε μαδήσω! Πάω να συνεχίσω τα ψώνια μου και, μόλις γυρίσω, να είναι όλα έτοιμα! Τ' άκουσες;

— Εγώ, Καλλιόφη, το άκουσα όλο, ακούμε τώρα την αστεία φωνή του Τρύφωνα κι αμέσως μετά η καγκε-

λόπορτα της κυρίας Καλλιόπης κλείνει με πάταγο.

Ο Μάριος κι εγώ πεταγόμαστε απ' τα κρεβάτια μας. Σήμερα δεν έχουμε σχολείο γιατί είναι Σάββατο.

— Ντύσου γρήγορα για να πάμε να δούμε τι έγινε, μου λέει ο Μάριος ενώ φοράει τις κάλτσες του.

— Πάμε! του λέω κι εγώ κι αρχίζω να ντύνομαι.

Η μαμά μάς χτυπάει την πόρτα.

— Μάριε! Αλεξάνδρα!

— Έλα μέσα, μανούλα, φωνάζω εγώ.

— Για πού το βάλατε πρωί πρωί; μας ρωτάει, μόλις μπαίνει στο δωμάτιο, μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Μην το πείτε, θα το βρω! Πάτε να μάθετε για την καινούρια σκανταλιά του Τρύφωνα. Τις φωνές της κυρίας Καλλιόπης τις άκουσα κι εγώ.

Από την ανοιχτή πόρτα τουωματίου μας μπαίνει τώρα μια μεθυστική μυρωδιά κακάου και φρυγανισμένου ψωμιού. Η μαμά μάς ετοιμάζει το πρωινό μας. Σήμερα, Σάββατο, η μαμά κι ο μπαμπάς δε δουλεύουν κι είναι για μας μεγάλη η χαρά. Όλη τη βδομάδα δεν τους βλέπουμε σχεδόν καθόλου και μας λείπουν πολύ... Ο Μάριος προχθές ήταν πολύ θυμωμένος μαζί τους. Ήθελε τόσο πολύ να τους μιλήσει για το τρίποντο που έβαλε στο μπάσκετ. «Όταν τους χρειαζόμαστε, δεν τους βρίσκουμε ποτέ!» φώναζε καθώς γυρίζαμε απ' το σχολείο στο σπίτι. «Ούτε στο τηλέφωνο καλά καλά δεν μπορούν να μας μιλήσουν! Δε θα μπορούσαν να δουλεύουν λιγότερο; Το Σάββατο που θα είναι στο σπίτι θα τους τα πω! Θα δούνε!»

Και Σάββατο είναι σήμερα. Θα τους τα πει; Δε θα τους τα πει;

—Λοιπόν; Το βρήκα; ρωτάει η μαμά γελώντας.

—Μανούλα, κάθισε λίγο κοντά μου, της λέει ο Μάριος με μια φωνή τρυφερή και γλυκιά, κι εγώ σκέφτομαι πως μάλλον δε θα τους τα πει...

Η μαμά κάθεται στο κρεβάτι του Μάριου κι εκείνος της ψιθυρίζει κάτι στ' αυτί. Τώρα γελάνε κι οι δυο. Δε σας τα 'λεγα εγώ; Δεν πρόκειται να τους πει τίποτα!

Ο μπαμπάς μπαίνει από την ανοιχτή πόρτα του δωματίου μας και κάθεται στο κρεβάτι μου. Εγώ βάζω γρήγορα τις κάλτσες μου και χώνομαι στην αγκαλιά του.

—Αν γίνω πρωθυπουργός, του λέω, θ' απαγορεύσω στους γονείς να δουλεύουν!

—Έτσι, ε; λέει ο μπαμπάς και ξεκαρδίζεται. Κι αφού οι γονείς θα είναι τεμπέληδες, δεσποινίς πρωθυπουργέ, πού θα βρίσκουν τα λεφτά για να ταΐζουν τα παιδιά τους;

Ο Μάριος πετάχτηκε:

—Η δουλειά είναι χαρά και περηφάνια. Η τεμπελιά είναι ντροπή. Έτσι λέει ο δάσκαλός μου.

Ο μπαμπάς τον κοίταξε με θαυμασμό.

— Με τέτοιους δασκάλους, Μάριε, όλοι εμείς οι εργαζόμενοι γονείς δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα. Άντε, ντυθείτε γρήγορα, είπε αμέσως μετά, με κατέβασε από την αγκαλιά του και σηκώθηκε. Το κακάο μού 'χει σπάσει τη μύτη κι αν αργήσετε, θα τα φάμε όλα εγώ και η μαμά!

— Άντε, μην αργείτε, είπε κι η μαμά και βγήκαν κι οι δυο απ' το δωμάτιο.

— Δε μου λες; είπα στον Μάριο. Εσύ δεν έλεγες ότι θα τους τα πεις; Άλλα λες κι άλλα κάνεις, κύριε Κουφιοκεφαλάκη;

— Κουκί... ήθελα πρώτα να ρωτήσω τον δάσκαλό μου...

— Και σου είπε να μην τους τα πεις;

— Ο δάσκαλός μου δε μου λέει ποτέ τι πρέπει να κάνω. Αντίθετα, μάλιστα, λέει πως τις αποφάσεις θα πρέπει να τις παίρνω πάντα μόνος μου, γιατί μόνο τότε έχουν αξία...

— Και τότε εσύ γιατί τον ρωτάς; Ε;

— Γιατί με βοηθάει να σκέφτομαι! Λέει πως τις αποφάσεις θα πρέπει να τις παίρνουμε μετά από πολλή σκέψη και ποτέ όταν είμαστε θυμωμένοι, γιατί, λέει, πως, όταν είμαστε θυμωμένοι, δεν έχουμε σωστή σκέψη και κάνουμε πολλά λάθη. Κατάλαβες;

Να σας πω την αλήθεια μου, δεν κατάλαβα και πολλά, αλλά δεν πρόλαβα να τον ρωτήσω κιόλας. Η βραχνή φωνή του Τρύφωνα, έτσι καθώς τραγουδούσε

εκείνο το αστείο τραγούδι, μας έκανε να πεταχτούμε
έξω μισοντυμένοι.

*Υφάρχει ένα σφίτι στο Εδωλιγοφιοφέρα.
Εκεί θα 'θελα να μένω ολόκληρη τη μέρααα!*

*Όλα τα φράγματά του είν' ανακατεμένα.
Φσάχνω για τις φαντόπλες, τις βρίσκω στην τοστιέρααα!*

*Φσάχνω την τηλεόραση να δω λίγο «Σαΐν»,
τη βρίσκω στο φατάρι γεμάτη ναπθαλίνηηη!*

*Θέλω να βράσω δυο αυγά, ανοίγω το ψυγείο
και βρίσκω την Καλλιόφη να τρέμει από το κρύοοοο!*

*Κι αν θέλω ζαρζαβατικά, μαρούλια ή σφανάκια
τα βρίσκω αφλωμένα έξω, με μανταλάκιααα!*

*Κι αν ψσάχνω το καφέλο μου, φού θα το βρω μου λες;
Κοιμμένο στη σαλάτα με κέτσαφ και ελιέεες!*

*Μ' αρέσει από το σφίτι στο Εδωλιγοφιοφέρα!
Εκεί θα φάω να μείνω και θα φερνάω τρέλααα!*

Στριμωγμένοι πάνω στην κοτρόνα μας, εγώ κι ο
Μάριος, ακούμε το τραγούδι του Τρύφωνα, που κάθε-
ται πάνω στην κερασιά, και γελάμε.

— Δε μου λες, Τρύφωνα; ρωτάει ο Μάριος, μόλις τα

γέλια μας καταλαγιάζουν. Γιατί έβαλες την παντόφλα της κυρίας Καλλιόπης μέσα στο ψυγείο;

— Για να είναι πρέσκια, όφως η μορταδέλα!

— Και γιατί έβαλες μόνο τη μία; ρωτάω εγώ.

— Τις έβαλα και τις δύο! Η Καλλιόφη, όμως, εκείνη, την άλλη δεν την είδε, γιατί ήταν μέσα στο συρταράκι του ψυγείου, κάτω από τα μαρούλια.

— Πήγαινε να τα τακτοποιήσεις γρήγορα, γιατί η κυρία Καλλιόπη όπου να 'ναι θα 'ρθει κι αλίμονό σου! του λέει ο Μάριος.

— Εγώ τα τακτοποίησα όλα! απαντάει ενθουσιασμένος ο Τρύφωνας. Τις φαντόπλες τις έβαλα μέσα στην τοστιέρα, την επημερίδα μέσα στο φλυντήριο και τα τσόπλια του αυγού κάτω από το κρεβάτι της Καλλιόφης!

— Μάριε! Αλεξάνδρα!

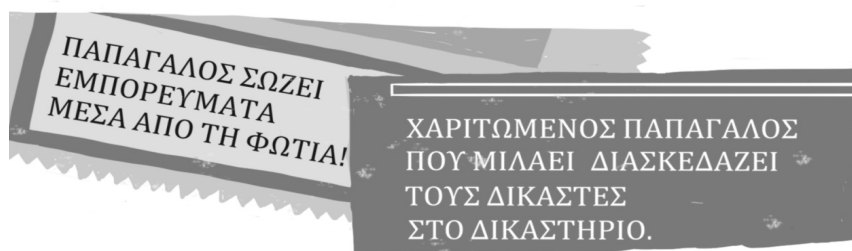
Η φωνή του μπαμπά μάς κόβει τα γέλια στη μέση.

— Ερχόμαστε!

Μόλις φάγαμε το πρωινό, ο Μάριος φόρεσε τη φόρμα του κι έφυγε τρέχοντας για το μπάσκετ, γιατί είχε ραντεβού με τον Παντελή. Τώρα εγώ τι να κάνω μόνη μου; Σκέφτηκα να πάω στον Τρύφωνα, αλλά αμέσως το μετάνιωσα. Καλύτερα να μην είμαι εκεί όταν θα γυρίσει η κυρία Καλλιόπη και θα δει τη φαντόπλα της μέσα στην τοστιέρα. Θα μείνω εδώ να κάνω τα μαθήματα της Δευτέρας... Όχι! Θα σας γράψω όλα όσα συνέβησαν μετά από εκείνη την περιπέτειά μας με τη μεγάλη πυρκαγιά στην αποθήκη του σούπερ μάρκετ του κυ-

ρίου Βριξελάκη, το δικαστήριο με την κυρία Καλλιόπη, τον καψαλισμένο από την πυρκαγιά Τρύφωνα και την παραλίγο πεθαμένη Σάρα... Όλα αυτά σάς τα διηγήθηκα στο προηγούμενο βιβλίο «Φαιδιά! Εφιστρέπω!» Τι περιπέτεια ήταν κι εκείνη! Ακόμα και τώρα που τα θυμάμαι μου 'ρχονται κλάματα...

Που λέτε, ο Τρύφοντας, μετά το δικαστήριο, έγινε διάσημος. Όλες οι εφημερίδες έγραφαν γι' αυτόν. Ο Μάριος τις αγόρασε όλες κι εγώ, τώρα, θα σας αντιγράψω τους τίτλους από τις πρώτες τους σελίδες.

Μια εφημερίδα, «Η ΣΠΙΘΑ», έχει και τη φωτογραφία του Τρύφωνα και γράφει:

Και μια άλλη εφημερίδα, «Η ΑΛΗΘΕΙΑ», γράφει:

ΕΝΑΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΑΛΛΑΞΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ!

Το τοπικό κανάλι της πόλης μας έστειλε τους δημοσιογράφους για να πάρουν συνέντευξη από τον Τρύφωνα, αλλά η κυρία Καλλιόπη δεν άφησε κανέναν να τον δει. Όταν τη ρώτησα γιατί, μου είπε πως δε θ' αφήσει τον Τρύφωνα να γίνει βορά των καναλιών. Δεν κατάλαβα τι εννοούσε με τη λέξη «βορά», γι' αυτό ρώτησα αργότερα τον μπαμπά. Μου είπε ότι «βορά» σημαίνει «τροφή» και πως όλα αυτά θα τα μάθω στο σχολείο μου. Τρέχα γύρευε δηλαδή.

Ο Μάριος πηγαίνει στην τετάρτη. Εγώ στη δευτέρα. Ο Παντελής δεν είναι πια συμμαθητής μου. Φέτος θα παρακολουθήσει την τρίτη. Λίγες μέρες πριν αρχίσει η καινούρια σχολική χρονιά έφτασε στ' αυτιά του Μάριου πως ο δάσκαλός του θα έφευγε απ' το σχολείο. Ευτυχώς που δε συνέβη κάτι τέτοιο! Ο Μάριος όμως πέρασε μεγάλη στενοχώρια (θυμάστε από τα προηγούμενα βιβλία πόσο αγαπάει τον δάσκαλό του) κι ένα βράδυ μου φάνηκε πως έκλαιγε κιόλας! Ο Παντελής τον βοήθησε να το ξεπεράσει. Του είπε πως, ακόμα κι αν έφευγε ο δάσκαλός του, κανείς δε θα τον εμπόδιζε να τον βλέπει και να του τηλεφωνεί κι ότι τα πράγματα δεν ήταν τόσο δύσκολα όσο εκείνος πίστευε. Κι εμένα

μου φαίνεται πως όσο περνάει ο καιρός ο Παντελής όλο και περισσότερο μοιάζει στον πατέρα του, τον κύριο Ιωαννίδη, καθώς μας κάνει να νιώθουμε άνετα ακόμα και στα πιο δύσκολα.

Για τον κύριο Βριξελάκη (και ποιος δε θυμάται τα παρατσούκλια του, έτσι;) οι φήμες που ακούγονται είναι πολλές. Λένε πως, μετά το δικαστήριο, οι περισσότεροι πελάτες του δεν ξαναψώνισαν από το σούπερ μάρκετ. Μια μέρα που εγώ, ο Μάριος κι ο Παντελής τα συζητούσαμε, είπα «καλά να πάθει ο ψευτοκαρπούζης!». Ο Παντελής όμως μου είπε πως κανέναν άνθρωπο δεν αξίζει τόση περιφρόνηση, γιατί, ο Άγγελος, ο πατέρας του, λέει, πως οι άνθρωποι καμιά φορά δεν είναι τόσο κακοί όσο φαίνονται, όταν μπορούμε να τους καταλάβουμε. Έχει δίκιο! Γιατί ούτε κι ο Παντελής ήταν τόσο κακός όσο εγώ νόμιζα.

Το «Τραγούδι των Φαιδιών» (και ποιος δεν το θυμάται, έτσι;) έγινε ο σχολικός μας ύμνος. Το τραγουδάμε παντού! Στην αυλή του σχολείου, στον δρόμο, στην τάξη και μέσα στα πούλμαν όταν πηγαίνουμε εκδρομή. Εσείς μάθατε τουλάχιστον τους στίχους; Όχι; Και πώς θα σας γνωρίσω, αν τύχει να συναντηθούμε, χωρίς να μου ψιθυρίσετε το «Τραγούδι των Φαιδιών» ε;

Και τώρα θα σας πω τα συνταρακτικά νέα της Σάρας: ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΜΙΛΑΕΙ! Συχνά τα καταφέρνει να λέει την τελευταία ή ακόμα και την προτελευταία συλλαβή μιας λέξης (τις περισσότερες φορές λάθος) και υπάρχουν αρκετές λέξεις που τις λέει ολόκληρες, αλλά

κι αυτές λάθος. Το σκουλαρίκι το λέει *σκουλήκι*, τη μακαρονάδα τη λέει καλονάδα, την Άννα Βίσση τη λέει *βλίσση* και τον Σάκη Ρουβά τον λέει *κουβά*. Τρεις λέξεις όμως υπάρχουν που τις λέει σωστά: Είναι ο κουβάς, ο κεφτές και το παλτό. Μόνο τη φασολάδα τη λέει «*πασολάδα*» (όπως ακριβώς τη λέει κι ο Τρύφωνας) και είναι η αγαπημένη της λέξη. Αν τη ρωτήσεις πώς τη λένε, σου απαντάει *πασολάδα*. Αν της δείξεις μια σοκολάτα και τη ρωτήσεις τι *είναι αυτό*;, σου απαντάει πάλι *πασολάδα* κι ο Τρύφω...

— Παλιόπουλαπαλιόπουλαπαλιόπουλα!

Οχ! Την ακούσατε; Γύρισε η κυρία Καλλιόπη! Λέτε να είδε την παντόφλα στην τοστιέρα ή τα τσόφλια των αυγών κάτω απ' το κρεβάτι της; Τρέχω να μάθω!

Ορμάω μέσα στην αυλή της.

Ο Τρύφωνας, η Σάρα και το καναρίνι κάθονται πάνω στο χαμηλότερο κλαδί της κερασιάς σαν βρεγμένες γάτες.

Η κυρία Καλλιόπη, έξαλλη από θυμό, μου λέει «*κράτα!*», μου δίνει μια χαρτοσακούλα του σούπερ μάρκετ γεμάτη με πατάτες, καρότα και μαϊντανό και ορμάει στο κλαδί για ν' αρπάξει τον Τρύφωνα ουρλιάζοντας:

— Τώρα θα σε μαδήσω, παλιόπουλο!

Μηντονπιάσειμηντονπιάσειμηντονπιάσει! κάνω ευχές από μέσα μου και... πιάνουν!

Ο Τρύφωνας προλαβαίνει να πηδήξει στο πιο πάνω κλαδί και η κυρία Καλλιόπη τώρα δεν τον φτάνει.

—Κατέβα κάτω, παλιόπουλο, να σε μαδήσω! Η Κούλα, η φιλενάδα μου, μου είπε πως σας είδε να παίζετε πάλι στο μανάβικο του κυρ Μανόλη! Πόσες φορές σας το 'χω πει να μην παίζετε εκεί; Τον ενοχλείτε τον άνθρωπο!

Το καναρίνι τρέμει ολόκληρο και χώνεται κάτω απ' το φτερό της Σάρας. Η Σάρα κοιτάζει μια δεξιά, μια αριστερά, λες και περιμένει από κάπου να ξεφυτρώσει κανένας δράκος. Ο Τρύφωνας ζυγίζει τα φτερά του και φαίνεται έτοιμος να πετάξει ακόμα πιο ψηλά, αν χρειαστεί, ενώ μουρμουρίζει...

—Εμείς, Καλλιόφη, τον άνθρωπο δεν τον ενοχλήσαμε καθόλου! Μόνο ένα καπάσι με αγγούρια αναφοδογυρίσαμε...

—Τι; Το αναποδογυρίσατε; Και ρίξατε κάτω όλα τ' αγγούρια;

—Ναι.

—Κι ο κυρ Μανόλης σάς είδε;

—Όχι.

—Ευτυχώς... Μήπως σας είδε κανένας άλλος;

—Ναι.

—Δυστυχία μου, ποιος;

—Οι ντομάτες!

Κι ενώ εγώ σφίγγω τη σακούλα στο στήθος μου για να μην ουρλιάξω από τα γέλια, η κυρία Καλλιόπη συνεχίζει:

—Θα με τρελάνετε! Δεν αντέχω άλλο! Κι εσύ, αρχηγέ της σκανταλιάς, να πας γρήγορα μέσα στην κουζίνα τι-

μωρία! Εκεί θα μείνεις! Τ' άκουσες; Μέχρι να νυχτώσει! Πήγαινε! Τώρα! Αμέσως!

Ο Τρύφωνας ορμάει μέσα στην κουζίνα, προσγειώνεται πάνω στο τραπέξι και κουρνιάζει δίπλα στη φρουτιέρα με τ' αχλάδια. Εγώ τον κοιτάζω από το ανοιχτό παράθυρο. Κάθεται για λίγο αμίλητος κι αμέσως μετά βάζει τα κλάματα...

— Όλα εγώ τα πταίω... Όλο εμένα βάζει τιμωρία... Το χαζοαγγουρόφουλο δεν το μαλώνει φοτέ... Όλο αγαφούλες και πιλάκια... «Αχ, το καμάρι μου, αχ, το φουλάκι μου» και κάτι τέτοια... Το κολοκυθόφουλο! Το ντοματοαγγιναρομελιτζανοπασολαδοφατατοκρεμμυδοφου...

— Τρύφωνααα! Με ποιον μιλάς, καλέ, ολομόναχος μέσα στην κουζίνα; φωνάζει η κυρία Καλλιόπη.

Η απάντηση έρχεται γρήγορα:

— Με τ' αχλάδια!

Αυτό ήτανε! Μην μπορώντας πια να κρατηθώ, ξεσπάω! Διπλωμένη στα δύο ξεκαρδίζομαι, η σακούλα με τα ψώνια σχίζεται κι ο μαϊντανός, τα καρότα και οι πατάτες της κυρίας Καλλιόπης σκορπίζονται εδώ κι εκεί πάνω στο τσιμέντο της αυλής. Με τα μάτια μου γεμάτα δάκρυα από τα γέλια τρέχω να τα μαζέψω, αλλά τα βλέπω όλα θολά, πατάω ένα καρότο, το καρότο λειτουργεί σαν ρόδα κάτω απ' το παπούτσι μου και με βρίσκω να τσουλάω με τα χέρια ανοιχτά προσπαθώντας να κρατήσω την ισορροπία μου, μέχρι που σκάω πάνω στον κορμό της κερασιάς, μου φεύγει το παπού-

τσι, πέφτω κάτω, ενώ ο Τρύφωνας σκάει μύτη απ' το παράθυρο της κουζίνας και λέει:

— Φάρτ' την κάτω!

— Τάτω! συμπληρώνει η Σάρα.

— Τσιτσι-πιπίι! φωνάζει ενθουσιασμένο και το καναρίνι, βγάζοντας μόνο το κεφαλάκι του κάτω από το φτερό της Σάρας.

Η κυρία Καλλιόπη ξεσπάει κι αυτή. Έχει βάλει τα δυο της χέρια στη μέση και ξεκαρδίζεται. Ο Τρύφωνας, βέβαια, δε χάνει την ευκαιρία. Μόλις βλέπει την κυρία Καλλιόπη να γελάει, πετιέται έξω απ' το παράθυρο της κουζίνας, σίγουρος ότι την τιμωρία την έχει γλιτώσει. Η κυρία Καλλιόπη όμως τον βλέπει, σταματάει τα γέλια και φωνάζει:

— Εσένα ποιος σου είπε να βγεις έξω; Πήγαινε γρήγορα στην τιμωρία σου!

Κι ενώ εγώ ψάχνω το παπούτσι μου, ακούω τον Τρύφωνα, που βάζει πάλι τα κλάματα...

— Εγώ, Καλλιόφη μου... σου ορκίζομαι... δε θα το ξανακάνω... την άλλη πορά φου θα αναφοδογυρίσω το καπάσι με τ' αγγούρια, θα φροσέξω φάρα φάρα φολύ να μη με δούνε οι ντομάτες...

— Τάτες... κλαίει και η Σάρα, ενώ το καναρίνι βουτάει με το κεφάλι, αρπάζει από κάτω το ματσάκι με τον μαϊντανό και χάνεται ανάμεσα στα δέντρα.

Ο Τρύφωνας ορμάει μέσα στην κουζίνα, για να ξαναβγεί αμέσως φορώντας στο κεφάλι του ένα στρατιωτικό καπελάκι που του είχε αγοράσει η κυρία Καλλιό-

πη τις Απόκριες (τον είχε ντύσει ναύαρχο, αλλά αυτή την ιστορία θα σας τη διηγηθώ άλλη φορά) και, σφίγγοντας στο ένα του πόδι κάτι σαν κουβαρίστρα, παίρνει το καναρίνι στο κυνήγι. Εγώ δε χάνω την ευκαιρία και τρέχω ξοπίσω τους. Θέλω να δω τι είναι αυτή η κουβαρίστρα που κρατάει ο Τρύφωνας και τι πάει πάλι να σκαρώσει στο καναρίνι.

— Έλα δω! Είσαι τιμωρία και δε θα πας πουθενά! ακούω την κυρία Καλλιόπη να ουρλιάζει και στη συνέχεια να εκσφενδονίζει τις πιο τρομακτικές φοβέρες, ενώ η Σάρα επαναλαμβάνει ό,τι νομίζει πως ακούει, για να κάνει την κυρία Καλλιόπη ακόμη πιο έξαλλη από θυμό:

— Μην τολμήσεις να γυρίσεις σπίτι, παλιόπουλο! Θα κοιμηθείς έξω!

— Έτσιω!

— Στο σκοτάδι!

— Τάδι!

— Θα σε φάνε οι δράκοι και τα ξωτικά!

— Κακά!

— Και τα φαντάσματα και τα τέρατα και τα κοράκια!

— Μάκια!

— Σταμάτα κι εσύ! Με τρέλανε!

Φτάνω λαχανιασμένη. Τα δύο πουλιά κάθονται πάνω σ' ένα κλαδί και κουβεντιάζουν σαν καλά φιλαράκια. Κρύβομαι πίσω απ' τον κορμό μιας καρυδιάς και κρατάω ακόμα και την αναπνοή μου για να μη με πάρουν είδηση. Το καναρίνι κρατάει ακόμα στο ράμ-

φος του τον μαϊντανό κι ο Τρύφωνας φοράει ακόμα το καπελάκι τού ναύαρχου, ενώ σφίγγει καλά με το ένα του πόδι αυτό που μοιάζει με κουβαρίστρα. Τώρα εγκαταλείπουν το κλαδί, προσγειώνονται και τρυπώνουν μέσα σ' έναν θάμνο. Δεν τους βλέπω, ακούω όμως τις φωνές τους κι ένας Θεός ξέρει πώς κρατιέμαι για να μην ουρλιάξω από τα γέλια.

— Αγγουρόφουλο, θέλεις να φαίξουμε;

— Τσιπί!

— Θέλεις ε; Λοιπόν, εγώ θα ήμουν ο μεγάλος μάγος, βασιλιάς της Πλιγουρίας, κι εσύ θα ήσουν η φεντάμορπη φριγκίφισσα Ασχημομούρα και θα ήσουν φάρα φάρα πολύ ερωτευμένη μαζί μου. Ο εχθρός θα ήτανε ο Βασιλιάς της Ξαφλωτούρας, ο Χασμουρητός ο Τρίτος, φου εσύ δε θα θέλεις να τον φαντρεπτείς, αλλά θα επιμένουν οι γονείς σου. Εγώ τώρα θα τρέξω να φολεμήσω και να νι-

κήσω τον Χασμουρητό τον Τρίτο και θα 'ρθω να σε σώσω και να σε φαντρεπτώ.

— Τσιπί;

— Τι είφες; Τι θα τον κάνεις τον μαϊντανό; Θα τον

φροσέχεις όσο εγώ θα φολεμάω για να μου τον πτιάξεις κοκκινιστό στιπάδο όταν θα γυρίσω από τον φόλεμο.

— Τσιπί;

— Τι; Φού τη βρήκα απτή την κουβαρίστρα; Στο κίντερ έκφληξη! Τι φού τη βρήκα! Απτή η κουβαρίστρα είναι τα κανόνια μου. Τα μεταμόρπωσα σε κουβαρίστρα για να μην τα δει ο εχθρός. Όταν θα γυρίσω, θα σε μεταμορπώσω κι εσένα. Σε μαγιονέζα! Λοιφόν, εγώ τρέχω να νικήσω τον εχθρό. Εσύ μην πύγεις από δω, γιατί θα σε αρφάξει ο Χασμουρητός και θα σε χασμουρίσει!

Ο Τρύφωνας απογειώνεται και χάνεται ανάμεσα στα δέντρα ενώ φωνάζει:

— Φεντάμορπη Ασχημομούρα μου! Τον μαϊντανό και τα μάτια σου!

Μα πού πάει και τι θα σκαρώσει πάλι ο σκανταλιάρης;

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ακούγεται ένα δυνατό ΜΠΑΜ!

Πήδηξα απ' την τρομάρα μου, ενώ ο θάμνος που είναι κρυμμένο το καναρίνι σείεται ολόκληρος. Σίγουρα έχει πανικοβληθεί και τρέμει...

Ακούγεται δεύτερο ΜΠΑΜ!

Ο θάμνος πάει κι έρχεται.

Ακούγεται τρίτο ΜΠΑΜ κι ο Τρύφωνας σκάει μύτη τώρα μέσα από τα δέντρα. Εγώ κρύβομαι μέσα στις φτέρες και τον παρακολουθώ. Το καπελάκι του ναύαρχου το φοράει ακόμα. Η κουβαρίστρα όμως πού εί-

ναι; Τώρα προσγειώνεται, κοιτάζει μέσα στον ακίνητο πλέον θάμνο και λέει ενθουσιασμένος:

— Γιούφιμι! Φάρ' τον κάτω! Λιφοθύμησε το χαζό-φουλο από την τρομάρα του. Φάντως, φολύ ωραίο κόλφο οι τρακατρούκες!

Α, τον πονηρό, τον σκανταλιάρη! Η κουβαρίστρα ήταν τρακατρούκα! Ποιος ξέρει πού την είχε βρει και πού την είχε κρύψει για να τρομάξει το καναρίνι.

— Παλιόπουλοοο! Αν δεν έρθεις μέσα σε δύο λεπτά, θα σε μαδήσω! ακούγεται η θυμωμένη φωνή της κυρίας Καλλιόπης.

Ο Τρύφωνας στέκεται για λίγο σιωπηλός κι ύστερα λέει:

— Φεντάμορπη Ασχημομούρα μου, ξεκίνησε ο Καλλιοφιακός Φόλεμος! Ο μάγος φολεμιστής σου, βασιλιάς της Πλιγουρίας, θα φολεμήσει φάλι και θα 'ρθει να σε σώσει!

Τώρα απογειώνεται και τον βλέπω να πετάει με φόρα πάνω απ' το κεφάλι μου τραγουδώντας μισά αγγλικά και μισά ελληνικά ένα πολύ γνωστό τραγούδι, που δε θυμάμαι πού το άκουσα:

Σέικ ιπ αφ!

Σέικ ιπ αφ!

Σέικ ιπ αφ!

Ο! Ο!

Γεια σου, Καλλιόφηγη!

Και συνεχίζει πάνω στη μελωδία του «Ήταν ένα μικρό καράβι» αλλά με δικά του λόγια.

*Ήταν ένα μικρό φουλάκι
ένα χαζό καναρινάκι
που ήταν α-α-ασουλούφωτο
που ήταν α-α-ασουλούφωτο
Οέ-οέεεεε! Ο-έ! Ο-έ!*

Αυτό ήτανε! Πετάγομαι μέσα από τις φτέρες και δεν μπορώ να πάρω ανάσα από τα γέλια! Αχ, αυτός ο Μάριος τι έχασε! Τι έχασε!

Μόλις τα γέλια μου καταλαγιάζουν, κοιτάζω τον θάμνο. Σείεται ολόκληρος! Τρέχω, παραμερίζω τα κλαδάκια και βλέπω το καναρίνι όρθιο με τον μαϊντανό στο ράμφος να με κοιτάζει τρομαγμένο. Και να τρέμει!

— Έλα, πιτσιρίκο, του λέω κι απλώνω τη χούφτα μου. Ανέβα να φύγουμε και μη φοβάσαι. Ο Χασμουρητός ο Τρίτος δεν πρόκειται να σε χασμουρίσει. Τον πήρε ο ύπνος.

— Τσιτσι-πιπίι! Ξεφωνίζει το καναρίνι χαρούμενο και κρατώντας σφιχτά τον μαϊντανό στο ράμφος του σκαρφαλώνει στη χούφτα μου.

Φτάσαμε στο σπίτι της κυρίας Καλλιόπης. Ο Τρύφωνας βρίσκεται πάλι μέσα στην κουζίνα τιμωρία. Η Σάρα έχει απλωθεί τεμπέλικα πάνω στο τραπέζι της αυλής και παρακολουθεί, με τα μάτια της να πηγαίνουν

πέρα δώθε, την κυρία Καλλιόπη, που βηματίζει πάνω κάτω νευριασμένη μαλώνοντας τον Τρύφωνα, ενώ δε χάνει την ευκαιρία να επαναλαμβάνει πάλι ό,τι νομίζει πως ακούει:

— Θα σε φτιάξω καλά εγώ εσένα!

— Ένα... ύο... τία...

— Ακούς εκεί να το σκάσει!

— Τάτσει!

— Θα σε κάνω εγώ να στέκεσαι μπροστά μου σούζα!

— Ούζα!

— Κι εσύ σταμάτα!

— Τάτα!

Η κυρία Καλλιόπη δίνει μια μπουνιά στο κεφάλι της.

— Δεν αντέχω άλλο! Θα με τρελάνουνε! Δε μου 'φτανε ο ένας, τώρα έχω και την άλλη να μου παριστάνει την ηχώ!

Το καναρίνι αφήνει μέσα στη χούφτα μου τον μαϊντανό και βάζει τα κλάματα...

— Τσι...πί...

Η κυρία Καλλιόπη το κοιτάζει και γαληνεύει.

— Όχι, καμάρι μου... Δε μαλώνω εσένα, ψυχή μου... Έλα μου δω το πουλάκι μου... Άχου να το χαρώ εγώ...

Το παίρνει από τη χούφτα μου και του χαϊδεύει το κεφαλάκι. Το καναρίνι ξεθαρρεύει, ορμάει, αρπάζει μέσα από τη χούφτα μου τον μαϊντανό, επιστρέφει, τον αφήνει μέσα στη χούφτα της κυρίας Καλλιόπης και λέει ενθουσιασμένο:

— Τσιπί! Τσιπί! Τσιπί!

Η κυρία Καλλιόπη το κοιτάζει έτοιμη να βάλει τα κλάματα...

— Μακάρι να 'ξερα τη γλώσσα σου, ψυχή μου... Ποιος ξέρει τι μου λες με τόσο ενθουσιασμό. Ίσως να μου λες «Καλλιόπη μου, πόσο σ' αγαπώ», ίσως να μου λες «εγώ δε σ' αλλάζω με τίποτα», ίσως πάλι να μου λες «Καλλιόπη μου, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα»...

— Δε λέει τίποτα αφο' όλα απτά! πετάγεται ο Τρύφωνας μέσα από την κουζίνα, ενώ η κυρία Καλλιόπη συνεχίζει και στα μάτια της τώρα έχουν φανεί τα πρώτα δάκρυα από τη συγκίνηση...

— Και τι λέει η αγάπη μου; Τι λέει το μωρό μου; Το μοναδικό μου πουλάκι, που με νοιάζεται και μ' αγαπάει;

— Λέει ότι θέλει να μαγειρέψει μαϊντανό, κοκκινιστό, στιπάδο! έρχεται γρήγορα η απάντηση, ενώ η κυρία Καλλιόπη πέφτει τώρα αποκαμωμένη πάνω στην καρέκλα. Το καναρίνι βρίσκεται ακόμα μέσα στη χούφτα της, ενώ στο ράμφος του κρατάει και επιδεικνύει με περηφάνια το ματσάκι με τον μαϊντανό.

Σε δευτερόλεπτα πετάγεται όρθια. Το καναρίνι, πανικόβλητο, παρατάει μέσα στη χούφτα της τον μαϊντανό, απογειώνεται και καταλήγει κάτω από την καρέκλα. Τώρα σηκώνει το χέρι της και το κατεβάζει με δύναμη πάνω στο τραπέζι, δίπλα ακριβώς από τη Σάρα, κι ο μαϊντανός, κάτω από τη χούφτα της, γίνεται πίτα!

— Αν δεν έχεις πάει και στο καθαριστήριο, παλιόπουλο, από κει μέσα δε θα βγεις ποτέ!

— Τετέεεε! πετιέται όρθια και η Σάρα από την τρομά-
ρα της, κοιτάζει γύρω γύρω έντρομη, διαπιστώνει γρή-
γορα πως δεν πρόκειται για κανέναν δράκο ή τέρας
και ξανακάθεται αναπνευτικά πάνω στο τραπέζι μ' ένα
παρατεταμένο χασμουρητό, που το απολαμβάνει με
μουγκρητό ρινόκερου:

[illegible]

— Πήγες, παλιόπουλο, να πληρώσεις το παλτό μου στο καθαριστήριο; Αλλά, βέβαια, πού να σ' αφήσει η σκανταλιά! Εμένα κανένας δε με βοηθάει εδώ μέσα! Κανένας! Λέγε! Πήγες;

— Όχι! ακούγεται η φωνή του Τρύφωνα μέσα από την κουζίνα.

—Το 'ξερα! Μου 'χεις κάνει ποτέ εμένα ένα χατίρι, για να μου κάνεις και τώρα; Γιατί δεν πήγες; Ε; Δε σου είχα πει εγώ να πας οπωσδήποτε να το πληρώσεις πρωί πρωί σήμερα;

Ο Τρύφωνας παραμένει σιωπηλός κι εγώ σκέφτομαι πως την πάτησε ο σκανταλιάρης. Φαίνεται πως δεν του κατεβαίνει καμιά δικαιολογία.

— Σε ποιον μιλάω, καλέ; Δεν ακούς; Γιατί δεν πήγες να το πληρώσεις πρωί πρωί σήμερα;

Η απάντηση σκάει σαν τρακατούρα:

— Γιατί εδώ, μέσα στην κουζίνα φου μ' έχεις βάλει τιμωρία, δεν είναι ακόμα φρωί φρωί σήμερα!

—Θα με τρελάνεις; Και τι είναι δηλαδή μέσα στην κουζίνα τώρα;

—Είναι... βράδυ, βράδυ, εχτές!

—Κεφτές! συμφώνησε και η Σάρα.

Ξέσπασα σε γέλια, μα τα κατάπια αμέσως, γιατί πήρε το μάτι μου τον Μάριο που περνούσε έξω από την καγκελόπορτα της κυρίας Καλλιόπης κατευθυνόμενος προς το σπίτι μας. Γιατί δεν μπήκε μέσα; Ούτε καν μας χαιρέτησε! Αχ, και να 'ξερε τι χάνει...

Όρμησα ξοπίσω του.

—Μάριε! φώναξα. Να 'ξερες τι έχασες σήμερα! Ο Τρύφοντας...

Στράφηκε και με κοίταξε. Μου φάνηκε πολύ θυμωμένος.

—Παράτα με! ψέλλισε και συνέχισε να περπατάει με γρήγορο βήμα.

Τα 'χασα!

—Τι έπαθες, καλέ; του φώναξα κι έτρεξα να τον προλάβω.

—Άσε με ήσυχο! Καταλαβαίνεις; μου είπε φτάνοντας στην καγκελόπορτα.

Μπήκαμε στο σπίτι κι εγώ τρόμαξα βλέποντάς τον να ορμάει φρενιασμένος μέσα στο δωμάτιό μας, ν' αρπάζει τη σάκα του και να ξαναβγαίνει τρέχοντας στην αυλή χωρίς να μου δώσει καθόλου σημασία.

—Τι έπαθες, παιδάκι μου; του φωνάζω καθώς τον βλέπω να κατεβαίνει σαν τρελός τα σκαλάκια της βεράντας με τη σάκα στο χέρι.

Στρέφεται και με κοιτάζει αγριεμένος χωρίς να πει τίποτα.

Λούφαξα. Έκλεισα απαλά την πόρτα της κουζί-

νας και κοιτάξα απ' το παράθυρο. Τον είδα ν' ανοίγει την εξώπορτα και να κατευθύνεται προς το μονοπατάκι με τις καρυδιές. Μα πού πάει;

Η μαμά κι ο μπαμπάς έχουν πάει για ψώνια. Ήθελα να 'ξερα τι θα τους έλεγε αν ήταν εδώ.

Έτσι, το Σαββατοκύριακό μου, που ξεκίνησε με τόσο γέλιο και χαρά, κατέληξε απαίσιο! Νομίζω πως, αν δε μου έκαναν παρέα ο Τρύφωνας, η Σάρα και το καναρίνι, θα ήταν το χειρότερο της ζωής μου. Ο Μάριος, όπως ανακάλυψα αργότερα, καθόταν κάτω από μια καρυδιά και διάβαζε τα μαθήματα της Δευτέρας. Ούτε η μαμά δεν κατάφερε να τον πείσει πως θα κρυώσει και πως είναι καλύτερα να διαβάσει μέσα στο σπίτι, κι ο μπαμπάς είπε «έχει τα νεύρα του». Το μεσημέρι δεν έφαγε τίποτα. Τα ίδια έκανε και την Κυριακή.

Τι συνέβη άραγε στον Μάριο; Ο ίδιος ποτέ δε μου είπε. Ούτε το πρωί της Δευτέρας που πηγαίναμε μαζί στο σχολείο. Σ' ολόκληρη τη διαδρομή δεν έβγαλε άχνα κι όταν εγώ άρχισα να του διηγίμαι ένα αστείο του Τρύφωνα, με διέκοψε και μου είπε: «Δεν έχω όρεξη, άσε με ήσυχο!».

Τα έμαθα όλα, όμως, μόνη μου, την ίδια μέρα, στο τελευταίο μας διάλειμμα, καθώς, από σύμπτωση, βρέθηκα έξω από την ανοιχτή πόρτα του γραφείου των δασκάλων και άκουσα τη συζήτηση που είχε ο Μάριος με τον δάσκαλό του.

Κι ήταν η πρώτη φορά που εγώ άκουγα τον δάσκαλό του να του μιλάει...

Κι ήταν η πρώτη φορά που κατάλαβα πόσο δίκιο είχε ο αδερφός μου που τον αγαπούσε τόσο πολύ και τον εμπιστευόταν...

Καλύτερα όμως να σας τα διηγηθώ ακριβώς όπως έγιναν:

Που λέτε, στο τελευταίο διάλειμμα καθυστέρησα λιγάκι να βγω στην αυλή, γιατί, εκτός απ' τα βιβλία, τα τετράδια και τα μολύβια μου, που τα είχα σκορπίσει παντού, έπρεπε να μαζέψω και τα ψίχουλα που είχαν πέσει από ένα σακουλάκι της Ρένας. Έτσι και τα 'βλεπε η διευθύντρια... Τα μάζεψα όλα κι όταν βγήκα από την τάξη μου, ο διάδρομος ήταν άδειος, με τις πόρτες των τάξεων να χάσκουν ανοιχτές. Μου απέμεναν άλλες δυο πόρτες να περάσω για να βγω στην αυλή και τότε... Μα ναι! Αυτή είναι η φωνή του Μάριου! Και βγαίνει μέσα από το γραφείο των δασκάλων! Μα τι κάνει εκεί μέσα; Προχώρησα ακόμα λίγο στις μύτες των ποδιών μου, κόλλησα την πλάτη μου στον τοίχο, δίπλα ακριβώς από την ανοιχτή πόρτα του γραφείου των δασκάλων, ακίνητη και με κομμένη την ανάσα, καθώς ευχόμουν να μη με δει κανείς... Να μη με μαρτυρήσει κανείς... ενώ η φωνή του αδερφού μου έφτανε τώρα στ' αυτιά μου ολοκάθαρη.

— ...και οι φίλοι μου, κύριε, μου έλεγαν πως είχα κάνει φάουλ και μάλιστα επίτηδες! Εγώ όμως δεν είχα κάνει φάουλ, αλλά ακόμα κι αν το είχα κάνει, δε θα το

είχα κάνει ποτέ επί-
τηδες! Δεν πρόκει-
ται να τους ξαναμι-
λήσω ποτέ! Και στον
Παντελή ακόμα πιο
ποτέ!

Για λίγο δεν α-
κούγεται τίποτα και
μένα η καρδιά μου
κοντεύει να σπάσει,
γιατί φοβάμαι πως
έρχονται προς τα έ-
ξω και θα με δουν.

Μα γρήγορα η καρ-

διά μου πάει στη θέση της, μόλις ακούω την ήρεμη,
γλυκιά φωνή του δασκάλου του Μάριου.

— Καταλαβαίνω πόσο σε πλήγωσαν οι φίλοι σου,
Μάριε. Είσαι όμως τώρα θυμωμένος. Δεν είσαι;

— Είμαι, κύριε.

— Θυμάσαι τι είχαμε πει για τον θυμό;

— Ότι δεν πρέπει να αποφασίζουμε όταν είμαστε θυ-
μωμένοι, γιατί κάνουμε πολλά λάθη. Αυτό είχαμε πει.

— Πρέπει, λοιπόν, να περιμένεις να περάσει πρώτα ο
θυμός κι ύστερα πήγαινε να τους βρεις. Πες τους πόσο
πολύ σε πλήγωσαν με το φέρεσίμο τους, αλλά και πόσο
αυτές τις μέρες σου έχει λείψει η φιλία τους... Μετά απ'
αυτό, Μάριε, θα είσαι πια έτοιμος ν' αποφασίσεις.

Σχολάσαμε.

Παίρνω τον δρόμο για την καγκελόπορτα του σχολείου, όπου συνήθως με περιμένει ο Μάριος. Μα λίγο πριν φτάσω, κοκαλώνω! Στην καγκελόπορτα στέκονται, ο ένας απέναντι στον άλλον, ο Μάριος κι ο Παντελής!

Και με πιάνει μια αγωνία...

Τι θα γίνει τώρα; Θα αρχίσουν να τσακώνονται; Να παλεύουν; Όπως εκείνη τη φοβερή μέρα στο μονοπατάκι με τις καρδιές που σας είχα περιγράψει στο πρώτο μου βιβλίο «Τρύπωνας ο φαφαγάλος»;

Τους παρακολουθώ με το βλέμμα μου και η καρδιά μου κοντεύει να σπάσει!

Ο Μάριος τώρα κάτι του λέει...

Ο Παντελής τον χτυπάει φιλικά στον ώμο...

Ο Μάριος του δίνει μια μπουνίτσα-χάδι στο στομάχι...

Τώρα κι οι δυο γελούν!

Κι εμένα η καρδιά μου πήγε στη θέση της.